

Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, Ústav jazyků a komunikace neslyšících
Obor: Čeština v komunikaci neslyšících

Posudek oponenta bakalářské práce

Pavλίna Havelková: Identita nedoslýchavých lidí

Pavλίna Havelková se ve své bakalářské práci zaměřila na identitu nedoslýchavých lidí. Toto téma je jí – jako od narození nedoslýchavé – osobně velmi blízké. Tak hluboké ponoření do tématu může být na jednu stranu výhodou, na stranu druhou může být velmi zrádné a vést k tomu, že se diplomant nechá tématem pohltit natolik, že ztratí potřebný odstup a nadhled. To se naštěstí v případě Pavlíny Havelkové nestalo: práce má jasně stanovenou koncepci a tomu odpovídající promyšlenou a logickou strukturu.

Práce obsahuje pět teoretických kapitol (*1 Sluchové postižení, 2 Identita, 3 Vývoj a formování identity u neslyšících a nedoslýchavých lidí, 4 Identita u lidí se sluchovým postižením, 5 Subkultura N/neslyšících*) a jednu kapitolu přinášející nadměrně zajímavé a čtivé kazuistiky sedmi nedoslýchavých respondentů ve věku 15 až 38 let (*6 Výzkumné šetření*). Toto kapitolu považuji za stěžejní. Domnívám se, že diplomantka vhodně zvolila výzkumnou metodu (kvalitativní výzkum formou rozhovorů; úplné písemné záznamy všech rozhovorů jsou součástí *Příloh*) a že se jí také podařilo získané informace vhodně propojit s poznatky z kapitol předcházejících. Domnívám se, že k dosažení ještě větší kompaktnosti práce by bylo bývalo žádoucí ještě více vzájemně usouvztažnit pět úvodních kapitol a zestručnit a/nebo neopakovat některé „obecné“ pasáže o lidech se sluchovým postižením. Uvítala bych také, kdyby v *Závěru* diplomantka uvedla více konkrétních poznatků, ke kterým dospěla.

Oceňuji velké množství použitých zdrojů, ale musím s politováním konstatovat, že ne vždy diplomantka v textu ke zdrojům odkazuje. Některé zdroje, k nimž v textu odkazováno je, nejsou obsaženy v *Seznamu použité literatury* (např. Hrubý, 1998; Hrubý, 1999; Šedivá, 2006; Harlt, Hartlová, 2000; Kalců, 2005), nebo v něm obsaženy jsou, ale „jinak“ (např. Švarcová, 2011 vs. Švarcová, 2008; Matějček 1986 vs. Matějček, Langmeier, 1986; Helus 2004 vs. Helus, 2009). Mrzí mě, že se v textu vyskytly i věcně nesprávně nebo přinejmenším diskutabilní věcné údaje, konkr. v pojednání o školách pro sluchově postižené (kap. 1.4.2) a konstatování, že „*V dnešní době je možné nedoslýchavost kompenzovat pomocí technických pomůcek (sluchadel, kochleárního implantátu, atd.)*“ (s. 11).

Jazykové prohřešky se v práci vyskytují celkem zřídka, stejně tak typografické chyby a překlepy. Nepochopila jsem ale význam a používání – v práci velmi frekventovaného – termínu *N/neslyšící*.

Závěr: Bakalářská práce Pavlíny Havelkové splňuje požadavky na bakalářské práce kladené a doporučuji ji k obhajobě.

Známka: VÝBORNĚ – VELMI DOBŘE (v závislosti na průběhu obhajoby)

V Praze 10. 6. 2015

Andrea Hudáková